

вкжци да шета? Тогава често ми се струваше всичката работа вкжци излишна, особно кога ставаше причина да ни пждятъ съ Митко на двора, за да не смятаме.

Чичо и Даскалъ Димитъръ станаха и отидоха презъ вратника отивждъ. На мене предстоеше да се събера съ децата отъ улицата и да почнемъ да се кжпемъ въ рѣката, да се надхвърляме съ камени, или да се катеримъ по крайбрѣжнитѣ върби, доде ни потърсятъ откжщи.

ВЪ БЕЗМЪЛВИЕТО НА НОЩТА.

Отдавна се бѣше стъмнило. Въ кухнята бѣхме всички. Отъ вечерата софрата още стоеше нераздигната и ние около нея седѣхме. На огнището огъня изгасналъ. Тамъ кжсъ борна забучена догаряше. Въ безмълвие бѣха унесени старитѣ и тета. И ние съ Митко мълчехме, мирувахме — той сгушенъ край мама, азъ край тате — готови да заспимъ. Нѣкакъвъ мракъ носѣше всички къмъ незнаенъ край. Отъ тетината днешна радостъ, отъ днешнитѣ ѝ райски мечти въ лицето ѝ нѣмаше ни следа. Всичко бѣ отминало, изчезнало. Хвърлихъ случайно уморени взори на вѣнъ презъ малкото отворено прозорче. Тъмнина непрозрачна. Страховити трѣпки цѣлѣ ме облазиха. Свѣткавица като огнена змия се начупи въ небето. Въ кухнята стана день. Изведнажъ грѣмъ разтърси земята. Кжщата се разтрепери като човѣкъ отъ смъртенъ страхъ обзетъ. Нови гърмотевици далече по ребрата на Рила проецаха. Зѣлъ вихъръ разбушува, разклати изъ коренъ въ близкитѣ градини дърветата. По жгли и завои запѣ зловеща пѣсенъ.

И стори ми се, че настѣпи края на свѣта, че смъртта е зинала да ни глътне.

Тета ненадейно рипна, стана и кротко ми продума: — Хайде, Зарчо, съ мене тая вечеръ.

Обикновено азъ обичахъ да спя при баба. Днесъ тета бѣше напълно спечелила любовта ми, та и не се поколе-